

Bossen omgeving Zonnebeke in herfstverpakking

Geschreven door Frans D'Haeyere

zondag 16 oktober 2011

Zoals gewoonlijk in Zonnebeke zijn het vroege vogels die komen wandelen. Ik besloot ook vroeg te vertrekken maar niet zolang het donker is, om halfnegen leek mij een goede keuze. Het zou een behoorlijk lange dag worden want ik opteerde voor de 25,4 km, zo zou ik wel veel moois gezien hebben dacht ik en achteraf bekeken was het ook zo. Het was nog redelijk koud toen ik vertrok maar een muts en handschoenen is nog niet aan mij besteed deze tijd van het jaar. De weersvooruitzichten waren toch dat het een heerlijke dag zou worden.

De zon priemde aan de hemel ofschoon de graszoden er op plaatsen wit en bevroren bij lagen. De koeien waren er precies vroeg bij om te grazen. Toen ik de wakker wordende natuur aan het bekijken was, zag ik plots een bord 'Geboortedreef 2005' in het zijverlengde van de autosnelweg A19. Ofschoon de boompjes al zes jaar aangeplant zijn, zagen ze er toch nog klein en frêle uit. Een eind verderop langs de andere kant werd nog een andere geboortedreef aangelegd, deze was recenter, van 2009. Op de brug kregen we een mooi vergezicht op een smalle asfaltweg waar de wandelaars aankwamen. Toch wel even de moeite om te wachten op aankomende wandelaars voor een passende foto. Op het moment dat je er niet aan denkt, word je in Zonnebeke geconfronteerd met het oorlogsverleden. Op het kruispunt van de Grote Molenstraat met de gelijknamige straat ligt het ietwat eigenaardig rond oorlogsgedenkteken van de Princess Patricia's Canadian Light Infantry. Het gedenkteken bestaat uit een cirkelvormige muur met binnenin een geplante struik. Tot voor kort stond er een in 1958 geplante Canadese esdoorn. Het gedenkteken werd opgericht en onthuld door Mrs. Hamilton Gault op 13 augustus 1964 ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van de vorming van het regiment. Mevrouw Hamilton Gault was de weduwe van de oprichter van het regiment, Major A. Hamilton Gault D.S.O.

De straat loopt uit in de Oude Kortrijksestraat. Het gewijzigde straatnaambord maakt mij er meteen attent op dat ik in een deelgemeente van Ieper gekomen ben. Als ik aan het Hoge en de Zandberg kom, ben ik al drommen mountainbikers tegengekomen, ik zou ze de ganse tocht zien. Aan de Bellewaerdestraat moet ik linksaf maar het even verder gelegen militaire kerkhof aan de rechterkant aan de overzijde trekt mijn aandacht alsook het oorlogsmuseum daar tegenover. Het Re Grave Railway Wood is een Commonwealth War Graves Commission (CWGC) begraafplaats voor de doden van de Eerste Wereldoorlog in de Ypres Salient op het Westelijk Front. Deze begraafplaats is ongewoon zowel als begraafplaats als gedenkteken, bovendien heeft het geen grafstenen. Met zijn levensgrote reconstructies van oorlogstaferelen van de eerste wereldoorlog, de uitgebreide collectie wapens, uitrustingen en foto's is het museum Hooge Crater een echte aanrader. Tijdens een bezoek aan de Ieperboog is het Hooge en dit unieke oorlogsmuseum zowel voor de toerist als de verzamelaar of historicus een absolute must. In glazen kasten bewaart men zeldzame militaire kledij van de troepen die in de Ieperboog hebben gevochten, ook worden met behulp van levensgrote taferelen het leven tijdens de Eerste Wereldoorlog zo natuurgetrouw mogelijk weergegeven. De taferelen gaan van Duitse bunkers naar Britse loopgraven en levensgrote paarden bereden door cavalerietroepen. Ik kende het museum niet, ik wil er wel eens binnengaan maar nu keer ik maar terug op mijn stappen. Ik ga richting park Bellewaerde, de vele binnenrijdende Franse nummerplaten zijn daar niet vreemd aan. Na 7,5 km kom ik in de eerste rustpost aan. Het is er zeer rustig, maar de meeste wandelaars op de grote afstanden zijn al vertrokken, zo zegt men mij. De koffie is hartversterkend.

Zodra ik de controlepost verlaat, heb ik een splitsing, ik ga rechts. Even verder is het verwarring troef voor de mountainbikers die een pijltje moeten volgen dat zeer sterk lijkt op dat van de Drevetrotters althans wat de kleur betreft. Het gaat terug richting Bellewaerde maar nu aan de andere kant van de weg. Het gele bord Zillebeke maakt duidelijk waar ik ben.

Meteen duik ik het bos in, het Drieblotebos, wat een naam zeg! Het is een deel van het Hogeboos dat op zijn beurt deel uitmaakt van de Gasthuisbossen, deze naamsaanduiding zouden we verschillende keren tegenkomen. Dit deelbos Drieblotenbos wordt ook Hoge Netelaar of Hogeboos genaamd, het heeft een vrij hoge natuurwaarde. Om de rust te bewaren, is enkel de brede hoofddreef toegankelijk voor wandelaars. De Gasthuisbossen liggen op de heuvelrug Ieperboog, die zich vanaf Wijtschate (80 m) over Hollebeke, Zillebeke (60 m) via Zonnebeke (50m) tot voorbij Passendale (30 m) uitstrekt. De hoogste kam van de heuvelrug vormt de waterscheidingslijn tussen de IJzer en de Leie: de Pappotstraat in Zillebeke (die we ook aandeden) volgt letterlijk deze grenslijn in het landschap. Even uit de bossen kwamen we in een landelijke omgeving met veel maïsvelden, een van de meest gekweekte gewassen van de streek. Lang duurt het niet vooraleer alweer een ander deel van de Gasthuisbossen aangedaan wordt, het Groeneburgbos. Het grootste en van een dicht padennet voorziene bos is tevens het drukst bezocht. Vooral de zondagvoormiddagen moet je uitkijken om niet omver gelopen te worden door bosjoggers. Het overgrote deel van het bos bestaat uit naalddhout of gemengde percelen. Aan de bosrand kwamen we in de tweede controlepost terecht, er waren alweer 7,1 km afgelegd, in totaal dus 14,7 km. Reuzendruk was het hier ook al niet.

Dan maar terug de baan op voor een trot van 5,3 km. Meteen kwam er de splitsing met de grootste afstand 1e maal, deze moesten dus een lus doen. Binnen de kortste keren kwam ik in het Zandvoordebos, alweer een deel van de Gasthuisbossen. Hier gaat bijna alle aandacht naar het beheer van het heideperceel. Enkele Amerikaanse eiken werden ook gekapt, om een bospoel meer licht te geven, waarvan de amfibieën uitgebreid van profiteren. Op de berm van de wandelpaden breidt Klein springzaad zich verder uit. De Waterstraat blijkt een heel lange asfaltweg te zijn, tijd zat dus om te genieten van de planten en bloemen langs de berm met mijn foto toestel in de aanslag. Een straatnaambord maakt duidelijk dat ik even in Zandvoorde ben maar lang zal het niet duren ofschoon hier een bord aangebracht werd + 0,5 km. Ik begrijp er de zin niet goed van. Zou het kunnen dat we op zoek moeten naar everzwijnen want we zijn op de Everzwijnhoek aangekomen. Hoe goed ik ook uit mijn doppen kijk, everzwijnen zijn hier niet te zien. Zo komt geleidelijk Geluvelid in zicht, het was te raden dat in het O.C. de 3e controleplaats zou ondergebracht worden. Zo bleek ook. Hier was het heel wat drukker, de vele medewerkers hadden goed hun bezigheid.

5,4 km restten er mij nog vooraleer mijn 25 km er op zat. 100 m voorbij de controleplaats passeerde ik het Gheluveld kasteel, een bezienswaardigheid op de deelgemeente van Zonnebeke ofschoon het niet toegankelijk is voor het publiek. Gedurende de Eerste Wereldoorlog lag het kasteel vier jaar lang midden in de frontlinie. In oktober 1914 werd het kasteel hoofdkwartier van de 21e Engelse infanteriebrigade. De toren deed dienst als uitkijkpost. Op 1 november werd het Polderhoekkasteel ingenomen door de Duitse 245e en 248e reserve-infanterieregimenten (RIR). In het park werden overvloedig bunkers en schuilplaatsen gebouwd. Door het hoge grondwater was het moeilijk die droog te houden. Het kasteel en zijn schuilplaatsen werden tussen 1915 en 1917 gebruikt als hoofdkwartier van de artilleriecommandant van de divisie Moorseele, die de sector tussen Bellewaardevijver en Hill 60 bezet hield. In juni 1917 werd het kasteel en park volledig in puin geschoten. Na de oorlog was van het prachtig domein niets meer overgebleven. Dit kasteel staat op de wijk Poezelhoek waar wij doorheen trokken. Het smalle paadje dat van de kerk weg loopt is smal en zeer feeëriek, uiteraard maak ik hier enkele beelden. Op het ogenblik dat het niet meteen meer verwacht wordt, duikt het Polygoonbos op aan het einde van de oversteek over de autosnelweg. De officiële naam is Domeinbos maar veel beter gekend onder de naam Polygoonbos of Doelbos of Den Doel. Het is na het Zoniënwoud het oudste domeinbos van België. Het bos is ongeveer 68 ha groot en ligt 1,6 km ten zuiden van het dorpscentrum van Zonnebeke. Net ten zuidwesten van het bos loopt de snelweg A19. Het bos bestaat vooral uit dennenbomen, de Corsicaanse den of zogenaamde Koekelareden, maar de laatste jaren zijn er ook loofbomen aangeplant. De herfst heerst hier in volle glorie zij het dat er plots een kale plek opduikt. Dit gedeelte is in herstel en zal wat tijd nodig hebben. In het bos is er de laatste splitsing, ik volg de pijl naar links en kom spoedig aan café De Dreve, ook al met een oorlogsverleden. Het gaat verder langs rustige weliswaar verharde wegen. Bivakhuis 't Lotegat heeft een nieuw gebouw gekregen, ik vraag me af of dit een bivakhuis zal blijven. Stilaan komt het einde in zicht van een prachtige natuurwandeling. Zowel omgeving, de herfstkleuren en het mooie weer waren de aanleiding hiertoe.

Geniet mee van enkele sfeerbeelden :

- [fotoreportage](#) (Frans D'Haeyere)
- [fotoreportage](#) (Bernard Haeyaert)